

alene bære de store Udgifter, men trænge her til Statens Støtte.

Ivar Berendsen: Jeg skal med faa Ord takke det ærede Medlem fra Bække (L. Rasmussen) for, hvad han sagde til mig om min Fremstilling af Forholdene, det var ikke andet end, hvad jeg ventede af ham efter hele hans Stilling i Udvalget, og det er mig en Tilfredsstillelse, at det ogsaa er kommet til Orde her i Salen. Jeg vil benytte Lejligheden til at sige til det ærede Medlem, at dersom han kommer ind i Udvalget og knytter Traaden igen, hvor den brast i Fjor, og jeg ogsaa kommer ind i Udvalget, vil han træffe mig paa det samme Sted, hvor vi og det ærede Medlem fra Fakse (Stauning) forlod hverandre i Fjor, og jeg tror, at vi da kunne haabe paa i Aar at trække Traaden videre og maaske faa den saa stærk, at den kan tage hele Udvalget med.

L. Rasmussen: Jeg skal ikke optage en Diskussion med den ærede næstsidste Taler (Hyller) om Spørgsmaalet angaaende Indvandring fra Landet til København og de større Byer, men jeg vil sige, at jeg har den Tro, at denne Indvandring ikke saa meget bestaar af Familiefædre med en stor Flok Børn som af unge, kraftige Arbejdere. Naar den er saa stærk, som den er, er det vel, fordi der er Brug for disse Arbejdere her, men det synes jeg, ikke kommer Skolespørgsmaalet ved. Men det ærede Medlems Udtalelser vise bedst, at naar man gør Sagen til en Statssag, ville de smaa Kommuner komme til at betale til de store Bykommuner, og det anser jeg ikke for rigtigt.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Appel): Jeg kan som i Fjor udtrykke min Sympati med Lovforslagets Grundtanke om at komme de sultne Skolebørn til Hjælp, men jeg maa ligesom i Fjor gøre opmærksom paa, at den store Vanskelighed ligger i at begrænse denne Opgave til dem, der virkelig trænge og bør hjælpes. I den Henseende har jeg fremdeles den Opfattelse, at det egentlig kun kan gøres, naar det kommunale Ansvar virker fuldt og helt. Jeg har endvidere den Opfattelse, at det maa være en Sag, der lægges hen

til Kommunerne, saa at Ansvaret for, hvorledes den bliver taget op, kommer til at virke helt og stærkt der. At lægge en Pligt paa samtlige Landets Kommuner til en saadan Skolebørnsbespisning, tror jeg, vil være overmaade forfejlet. Det ærede Medlem, som var Ordfører for Lovforslaget (Wiinblad), ved jo meget godt, at det er Vanskeligheden ved at begrænse denne Opgave, som den skal begrænses, der har standset Sagens Gang. Hvis vi havde Midler og Evne til at finde de Børn, der have en berettiget Trang til at hjælpes, og i det væsentlige begrænse os dertil, vilde vi snart blive enige. Imidlertid vil ogsaa jeg gaa til en Forhandling med det Udvalg, der nu bliver nedsat, med Ønsket om, at vi maa finde en Vej, der en Gang kan udløse dette Spørgsmaal af Rigsdagens Forhandlinger. Men jeg vil udtale, at det er en overmaade vanskelig Sag, og jeg mener, at de foreliggende Forhold tydeligt vise det.

Nu har man mange Gange talt om den daarlige Lov af 1902. Jeg kan ikke indse, at den er saa daarlig. Det er dog egentlig en uhyre Anklage at rejse mod vore Kommuner, at der ikke i dem skulde være Mennesker, der stod forstaaende overfor denne Opgave, at der ikke i dem skulde være den mindste lille Kreds af Mennesker, der kunde have Lyst til at tage denne Sag op. Der fordres ikke noget i Loven om, at denne Kreds skal have en bestemt Størrelse, Loven siger endog, at det er meget muligt at faa Tilskud langt ud over, hvad den private Kreds giver. Der staaer udtrykkeligt i § 2 i Slutningen, at hvis man vil gaa til Udredelsen af et større Beløb, skal Kommunen søge Tilladelse til det. Der er vist Vejen. Men ser man paa, hvor mange Kommuner der har benyttet sig heraf — og dette synes jeg, man har Lov til i denne alvorlige Sag, der taler saa direkte, og jeg synes saa tydeligt og varmt og stærkt til alle, der overhovedet have en levende Følelse for Smaafolks Nød —, hvordan have de saa benyttet denne Lov? Det er overmaade smaat med Benyttelsen. Der er store Vanskeligheder ved i dette Øjeblik at affatte en Lov saaledes, at den kan gøre Tjeneste, som vi ønske, i denne vanskelige Sag. Men, som jeg begyndte med at sige, rent umiddel-